

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Tisztul a helyzet.

Pécs, 1896. szeptember hó 11

Az a zavaros politikai helyzet, amelyet az egyházpolitikának hirtelen való felvetése az összes pártok kebelében előidézett s a melyben halászatva volt egyedül lehetséges egy olyan ötöd-hatodrendű politikusközből összetákoltt kormányt, mint a Bánffy kabinetje, magát fentartania, immár lassan-lassan tisztulni kezd, az erőszakosan összekavart elemek kezdenek hajlandóságot mutatni a saját jegecesedési pontjaik felé való tömörülésre s a legközelebbi időre alapos kilátásunk lehet újabb és egészségesebb pártalakulásra, mint voltak az eddigiek.

A közjogi ellenzék országgyűlési tagjai is kezdik már belátni, hogy a mostani meghasonlott állapotban nem lehet belemenniök a választásokba s az egyesülés módzatain török fejüket, éppen azon a pártárványon, a melynek makacosságán eddig az egyesülés meggyűlölt mullott, persze az egyesülést most is olyan „se fölötté, se alatta“ politikával tervezik, a mely törekvéseik őszinte voltáról alapos kételyeket támaszthat, mert még most sem tervezik a pártnak végleges egyesítését, hanem csak ad hoc együttműködést a választások idejére.

No de bizunk benne, hogy ebből ki fog fejlődni aztán a végleges egyesülés is,

főleg ha a választók követik azt az utat, a melyen Baranya s legutóbb Tolnavár-megye függetlenségi választói is megindultak, s a központban történt szakadást teljesen ignorálva pártunkat mindenütt mint egységes függetlenségi és 48 as pártot szervezik.

De nagyban folyik a jegecesedési processus a hatvanhetes alapon álló pártok körében is, ahol azonban már nem egyszerű egyesülésről, hanem egészen új pártalakulásról van szó. A kvótakérdés képezi azt az Achilles-sarkot, amelyen a jelenlegi kormány meg fogja kapni a halálos sebet, s aztán egy hatalmas műtéttel nemcsak új kormány, hanem új kormánypárt is fog alakulni.

Az új pártalakulás kereteit a kvótabizottság álláspontja, Horánszky közgazdasági politikája s a Szapáryék közvetítő törekvései adják meg. Köztudomásu dolog, hogy a kvótabizottság elnöke, Széll Kálmán mindenben osztózik Horánszky ama nézeteiben, a melyeket ez ismert röpiratában és szépsi beszámolójában kifejtett, Szapárynak pedig nincs hőbb óhajta, mint hogy ezen az alapon a kormánypárt és nemzetipárt közt egyesülést hozhasson létre.

Ha három ily hatalmas ember, akik mindegyikének egész tábora van a saját pártjában, az egyesülést komolyan akarja, akkor az bizton létesül is s így megala-

kul az új többség, melytől jót csak annyiban várhatunk, hogy új közgazdasági program alapján létesülvén, gazdasági érdekeinknek nagyobb és hathatósabb védelmét remélhetjük tőle, mint az Ausztriával szemben gyámoltalan Bánffy kormánytól.

Minden egyéb kérdésben azonban az új többség is megmaradna a hatvanhetes alapnak abban a merev fentartásában, a melyet az eddigi szabadelvűpárt is főfeladatának tekintett, s amely összes nemzeti aspirációink rideg visszautasítását vonja maga után. Éppen azért ki van zárva a lehetősége annak, hogy az egész nemzeti párt egyesüljön a kormánypárttal, mert első sorban is a nemzetipárt nagytehetségű vezére, Apponyi Albert gróf fog ki-
maradni az egyesülésből.

Apponyi ugyanis, akit a husos faze-kakból hízalt bérenc tollak elneveztek „Déliabok hősenek“, s a kiről azt híresztelték, hogy egyetlen vágya beleülhetni a miniszteri bársonyszékbe, határozottan fentartja programját egész terjedelmében, nem hajlandó Tisza Kálmánként elveiből bármit is szegre akasztani, de a mai többség gyávasága annyira megy, hogy nemzeti aspirációinknak még azt a csekély mértékét sem meri felvenni programjába, a melynek kivívását Apponyi célul tűzte.

Apponyi Albert és pártjának egy csekély töredéke az új pártalakulás után is ellenzéke maradna tehát a kormánynak

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A sovinszta.

Volt nekem egy bátyám, kire az emberek ráfogták, hogy nagy sovinszta, hanem jó magam őszinte lélekkel elmondhatom, de rekabb mag, ar embert nem ismertem még nála. Szívesen megkértem a házatáját. Hogy kritikus természet szorult beléje, annyi szent igaz, hanem a zsémbeskedésre olyan volt rendezés, mint a nyári zivatar: minden dörge mellett vidit, főlemel.

És az öreg úgy látszik tudta, hogy ragaszkodom hozzá. Mindenhová elhurcolt magával s ilyenkor szabad folyást engedett kifakadásainak. Nagynak, hatalmasnak szerte volna látni hazáját. A haza baja az ő baja is volt s néha hétszám elkesergett, ha valami nem a maga csapásán haladt, ahogy már tudniillik haladnia kellett volna.

Eppen kocsin ültünk egymás mellett. Az én bátyám szokása ellenére nagyon hallgatag volt: két szemével gondolat nélkül bámult bele a széles világba. Manó tudja, min jártatta az eszét.

Két vándorlegény térítette magához. Belekötöttek egymásba s egy hid karfájának két ellentett szélének vetve a hátukat, kegyetlenül hadonáztak — majdnem birokra

mentek. Azonközben még a szájuk is mind egyre őrlött, csakugy dől belőle a sok szitok ékes német nyelven:

A mi lovaink tisztességesen ügettek, nem valami sokat láthattam ebből a jelenetből, de az a kevés is még elegendő volt arra, hogy jó kedvre hangoljon. Főlkacagtam. Azt hittem, a nevetés majd az én bátyámra is átragad, pedig hát nem ragadt.

Keservesen nézett maga elé, hogy a hahota majdnem a számra fagyott tőle. Igazán nem tudom, mi savanyithatta be a jó kedvét annyira. Hiszen más alkalommal, még ha haragudott, még akkor is édesebb volt az ábrázata, mint most.

— Ne vess, csak ne vess — szólalt meg végre komoran — azt hiszed, van azon valami nevetni való, amit az imént láttunk?

— Az mindig az embertől függ, bátyám — feleltem én — van akit semmiféle tréfa nem tud kihozni a sodrából, a másik meg a patkószegnek is nevet.

— Azt még értem, ha valaki a patkószegnek tud nevetni, volt idő, mikor én is megtettem, de nevetni, hol keseregni kellene, ilyet még nem ettem.

— Hát aztán miért kellene nekem keseregnem? Kérdem az öreg zsémbelődésén főnnakadva.

— Hm — volt a válasz — ha az igazi hazafiság szemüvegén keresztül nézted volna azt a két veszekedő fráteret, akkor föltűnt

volna bizonyára, hogy az a két gazember németül szidta egymást.

— No és ha úgy szidták egymást?

— De könnyen veszed a dolgot, mintha nem is az egész ország boldogságáról volna szó.

— Ej! az Isten is megáldja bátyám — tört ki belőlem a türelmetlenség — mi köze az országnak ahhoz a két csizmakoptatóhoz?

— Igen sok öcsém, nagyon is sok. Tudod, az ország boldogságának hőmérője az ilyen jött-ment ember. Addig, míg a vándorlegény nem tanul meg magyarul, míg az országon mindig csak a német szó hangzik, addig öcsém, szó sem lehet arról, hogy nagy nemzet vagyunk. A vándorlegény olyan, mint az asztalos műhelyében a forgács: abból meg lehet itélni, mennyi és milyen munkát készít a gazdája. S hogy még egyszer visszatérjek a magam tárgyára, ha az a két gazember németül handabandázott, az csak annak a jele, hogy irgalmatlan rutul állunk még ebben az országban. És nálunk tényleg csupa német és cseh vagy tudja ég miféle nácio nyargal mindig az országon.

— Akad magyar is — vetém ellen.

— Ha egyet meg tudsz magyarul szólítani öcsém, megeszem a fejemet.

Szóval az én bátyám nem hagyta magát kapacitálni. Kemény feje volt nagyon, a fejsze is belevásott volna, hát még az argumentum. Hangot se vesztegettem rá.

a nemzeti aspirációk terén. Ennek a fényes tehetségű államférfiúnak ilyen különállása lehetetlen, hogy közelebb ne hozza őt és a mellette kitartó híveket a függetlenségi párt álláspontjához. A közjogi alapon álló többség merev álláspontja kell, hogy meggyőzze őt róla, mikép a hatvanhetes kiegyezés alapján Magyarországnak semmiféle jogos igénye kielégítést nem nyerhet; fel kell ismernie Kossuth Lajos ihletszerű mondásának igazságát, hogy a hatvanhetes kiegyezés oly lejtőre vitte a nemzetet, a mely biztosan az Ausztriába való végleges beolvadáshoz vezet.

Hisz tekintszen csak végig a hatvanhét óta bekövetkezett fejleményekre s be kell látnia, hogy állami önállásunk, sőt nemzeti létünk is azóta az idegen érdekek ezernyi újabb és újabb szálaival lett lenyűgözve, a mely helyzetből csak egy kibontakozás lehetséges, s ez a hatvanhetes alap megdöntése s Ausztriával a pragmatika szankción alapuló tiszta perszonál unió helyreállítása.

Ez a meggyőződés pedig a mi zászlónk alá fogja vezérelni Apponyit, mert azt megmutatta eddigi szereplésével is, hogy nem tartozik azoknak a modern strébereknek a sorába, a kik csak a saját érdekeik kielégítésére lépnek a közélet küzdőterére.

A kormánypart sajtójának kedvenc vesszőparipája Apponyi ingadozó politikájának hánytorgatása. Igaz, hogy Apponyi politikai programja ma már nem az, ami volt nyilvános működése kezdetén, de hát ezért nem gáncsol, hanem elismerést érdemel, mert a mily mértékben súlyodt a kormány politikája a korrupció fertőjébe s távolodott mindjobban a nemzeti aspirációk védelmétől: époly mértékben érlelődött meg lelkében ez irányzat veszedelmes voltának tudata s annál élesebben domborította ki a saját politikai irányzatának nemzeti jellegét.

Eddig maga is abban a meggyőző-

désben volt, a miben a kiegyezés megalakító is osztóztak, hogy t. i. a hatvanhetes alapon Magyarország állami önállósága tovább fejleszthető, s ezért ragaszkodott ez alaphoz: de ha arról kell meggyőződnie, hogy ezen az alapon csak visszafejlődés lehetséges, akkor ellenségeinek gunyja sem fogja őt visszatartani attól, hogy elhagyja az általa eddig biztosnak tartott, de ingoványosnak bizonyult alapot s csatlakozzék az egyetlen igazi nemzeti párthoz, a függetlenségi és 48-as párthoz.

A politika az exigenciák tudománya — hangoztatják mindig a kormányparton ülő renegátok; de mi azt hisszük, hogy sokkal nagyobb dicséret illeti meg azt, a ki az exigenciákat úgy fogja fel, hogy ezek őt a hatalom birtokától mindinkább eltávolítják, mint azokat, akik a saját hatalomra jutásukat tekintik annak az exigenciának, amely elveik feláldozását igényli.

H i r e k.

Pécs, 1896. szeptember hó 11.

Selymes menyecskék, pántlikás leányok.

Előre is kijelentem, hogy erkölcsi prédikációt akarok tartani. Erkölcsi prédikációt selymes menyecskékről, pántlikás leányokról.

— Csak a selyem, meg a pántlika ne volna olyan drága, akkor tudom még mindig ott volnék ám annál a bolondos poétánál a Rudolfnál . . . ismeri be a női jellem egész gyengeségét valamelyik francia könyvben egy kis kokette, akit Müsettenek nevezett el az író, ki szerelmet, szívet ugyan nem adhat gazdag udvarlójának, mert hisz a szerelmét mind felégették a szerelmes poétával, a szíve pedig talán ott maradt a költő asztalfiókjában, ahol néhány töredező száraz virág, talán egy olcsóbb kiállítású fénykép, meg pár összetépett levélpapírka az édes kedves kis fehér fejkötővel emlékei a szerelem napjainak, a szerelem éjszakáinak. . .

— Na meghogy, mióta 100 frankos fűzőt viselek, egyáltalában nincsen is, nem is

érezem a szívem, mondja aztán még szívetépő keserűséggel a kis Müsette tovább, a kinek a testét ekkor már szinte selyem is takarta . . .

Bizony drága, drága a selyem meg a pántlika még ma is, vagy talán még drágább? Ki találta fel, ki hozta divatba? . . . bizonyos, hogy nem igazán szerető ember, nem aki szeret, mert szeret, hanem a csábító, mert ezek mindig voltak, mindig kerülnek, aki talán kincseinek a pazarságával pótolja mások rendbeli fogyatékoságait a becstelenségen. . .

A monda szerint nem akarok evvel új ságot mondani, almával ejtette volna meg Éva asszonyt a csábító kigyó, pedig talán egy rófi pántlika, egy vég ragyogós selyem szövet csak úgy, de talán még jobban megtették volna az első asszonynyal szemben is azt a szolgálatot, melyből származott aztán a bűn, mely már pirulni is tud a fügefalevele miatt, melyet már bosszusan ingerel a kivált katon egészségesebb szíve, mely utóbb csakugyan az illatokkal végig öntözött selyembe takargatja el azt, a mi talán előbb, no nem fügefalevelet akarok mondani, hanem a mi talán előbb az egyszerű, a szegényes katon ruháskában is jobban megvolt őrizve. . .

Bizony a selyem és pántlika drága, bizony a selymet és pántlikát nem adják ingyen, hát miért olyan drága, hát miért nem adják ingyen? . . . No, no mivel hódítanak akkor sok gavallérok, akiknek talán nem csak a szívük, hanem a fejük is üres, meg Éva asszony szépséges leánya is, ha aztán annyira az egy, az igaz szerelműek élneek akkor, mit fecsegnének a délutáni kávé-tracsokon, hogy lám a kis N. N.-nének milyen pompás új selyem ruhája van már megint, pedig bizony a selyem olyan drága, pedig a selymet nem adják ingyen, pedig N. N. ur is szegény emberke ám, hát meg a . . . no, no talán majd nagyon is megezalad a nyelvünk? . . .

Bizony a selymet, a pántlikát nem az igaz szerelem kedvéért találták fel, a virágos fák közül az ábrándos kis Gretchen mögött, kit egész beezüstös a hold, ott leselkedik a csábító, az ördög mindig, kinek a kezében csillog az ékszer, vagy a selymes szövetet, amint suhogtatja, pedig a Gretchent nem is szereti, pedig a Gretchen is más szeret, pedig olyan ábrándos tisztaság . . . Nem vetem meg a Gretchent, nem még azu-

No de nem is vesztegethettem.

A lovak elkezdtek bolondulni. Két tevért vezettek velünk szemközt s hogy a rudas azokat meglátta, nyomban elkezdett visszafelé hőkölni. Nem használt se jó szó, se ostor. A kocsiink mindegyre kerülgette az árkot. A kocsiának össze kellett szednie minden tudományát és erejét, hogy a két ijedős állatot megfékeshesse.

Utóvégre is le kellett szállanunk, ha azt nem akarjuk, hogy komoly baj legyen a do logból. Azért be kellett kötönnünk a lovak szemét. Még így is toporzékoltak. Hanem megállottak legalább helyükön.

A tevéket szerencsésen elvezették mellettünk s mi folytathattuk az utunkat. A kötetést levettük a paripák szeméről, fölültünk s odább hajtottunk. Szinte repültünk. Mintha valami félsz még benmaradt volna szegény állatokban, bizonyosan az üzte-hajtották őket, hogy olyan esze vesszen futottak.

Bátyám nyugodtan megült a helyén, hanem jómagam kezdtem a bőrömet féltetni. Gyánakodva néstem jobbról és balról az árkot: az oldala és fenéke bármi puha fekvő helylyel kínált, csöpp kedvem se volt azt igénybe venni.

S lám az én eldörzgetem nem csalt az egyszerű. Néhány pillanat múlva már kocsiától ott hevertünk az árok fenekén.

Első dolgom is az volt, hogy megtapogattam magamat, hogy helyén van-e még

minden tagom Hanem hála Istennek épségben tudtam fölkapaszkodni. A kocsi még most is görcsösen fogta a lovak gyepőit s az állatok remegve állottak az árok szélén. Bátyám után néztem.

Éppen négykézláb mászott ki a kocsi alól. Mielőtt még megtudakolhattam volna tőle nincs-e baja, már maga nyögte:

— Pár bordám aligha meg nem veszekedett s aztán tapogatni kezdte a jobb oldalát.

No hiszen szépen vagyunk, gondoltam magamban. A kocsi ki kellene emelnünk az árokból, hanem hogyan? Egyik a lovakkal van elfoglalva, bátyámnak hasznát nem lehet venni, egy ember meg kevés neki.

— Hívd ide azt a csavargót — szólott meg bátyám az ultra mutatva, hol vagy harminc lépésre tőlünk egy tagbaszakadt bugris ember sütkérezett egy kavics kupac tetején.

Nekem se kellett több, mindjárt kezdtem szólítani német nyelven. Hanem az rám se hederített. Ez az ágában se volt segítségemre jönni. Inkább mulatni látszott vergődésünkön.

— Akasszának föl, te német a neved napján! — kívántam neki mérgesen a végén.

S az erre fölemelkedett. Még utóvégre birokra megy velem a gazember, ha megértett.

Pedig megértett. Közelebb jött és szó nélkül megfogta a kocsi oldalát. Marha erő lakott benne, alig segitettem neki s ő egy

lódítással kizökkentette a kocsit. Pár perc alatt rendben voltunk. Mielőtt azonban megindultunk volna, bátyám borraivalót csuszított a csavargó markába, s még megköszönte németül a segítségét.

A lovak megindultak. A vándorló egyet morgott. Jól kivettem minden egyes szavát, azt mondta:

— Böcsületes emberrel hiszen magyarul is beszélhetnének az urak.

Bátyám is megértette s nyomban ráncokba szedte homlokát utána. Nekem mosolyognom kellett. Önkénytelen eszembe jutott, miről traktáltunk előbb az egész uton.

— No bátyám — mondtam én jókedvvel — úgy látszik mégsem állunk olyan irgalmatlan rutul. A csavargók is kezdik már érteni a mi nyelvünket.

— Mondd inkább, öcsém — fortyant föl az én utitársam — a magyar is csavargásra adja már a fejét. Eddig urak voltunk, keresni kellett a koldust közöttünk, hanem most lassan a mi népünk is kiszorul az elusztott telekről az országutra. Hát nem kétségbeesztő valóság ez? Az emberfia szíve elszorul, ha rá gondol.

Bátyámon feledtem a tekintetemet. Nem értettem ezt az embert. Ennek hiszen az Uristen se tudna a kedvére: még a kákán is megtalálja a csomót. Nem hiába, hogy az emberek sovíniszták mondják, hanem az is, valósággal az. Kinca István.

tán sem, amikor talán selyembe kiöltözött, csak sajnálom, sajnálom, hisz előbb mégis szeretett, hisz előbb még is oly hófehér volt a boldogtalan . . . hanem utálok a selymet, s megvetem a csábitót.

Hát miért is olyan drága a selyem meg a pántlika, hát miért is szeretik olyan nagyon az asszonynepek a pántlikát, bizony nagy igaza volt a kis Műzetteinek, 100 frankos fűző alatt már nem lehet többé sziv, nem lehet többé keresni szerelmet, jól el van, jól el lesz az már temetve ott a Rudolf poéta fiókjában, pár sárga virág, összetépett levélkék, meg egy kedves kis csipkés fejkötő, ti a szerelem megszentelt napjai, ti a szerelem megszentelt éjszakái . . . a poétának még maradt, még marad legalább az édesen mámorító emlék, hanem mi maradt, mi fog maradni a kis Műzetteinek? . . .

— Hát miért is olyan drága a selyem, meg a pántlika? Hát miért? . . .

Napirend 1896. szeptember 12-én.

Naptár: szombat, szept. 12. — Róm. kath.: Guidó. — Prot.: Guidó. — Görög-kel. (aug. 31.): B. A. övl. — Zsidó: S. Schuba. — Nap két 5 óra 18 perckor; nyugszik 6 óra 59 perckor. — Hold két délben; nyugszik 8 óra 1 perckor este.

Időjárás: hőmérséklet 19 Celsius fok meleg légnymás 749. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet enyhe idő helyenkint csapadék várható.

— **(Kinevezés.)** Az igazságügyminiszter **Tubits Miklós**t a mohácsi járásbíró-sághoz irnokká nevezte ki; **Hornicsék Gyulát** pedig a mohácsi járásbíró-ságtól a palánkai járásbíró-sághoz helyezte át szintén irnoki minőségben.

— **(Új anyakönyvvezetők.)** A belügyminiszter Somogy megyében a magyar-átádi kerületbe **Hartmann Ferencet**, a lengyeltóti **Koharich Ferencet** anyakönyvvezetők, a gámasiba **Benedek Józsefet** és a bárd szeraszlóiba **Fuchs Jánost** helyettesekké kinevezte és valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **(Kalmár Piroskának.)** a Vigszinház művésznőjének, a ki 6 évig játszott Pécsen Somogyi társulatánál, pécsi tisztelői legközelebb díszes emlékalbumot fognak át-nyújtani abból az alkalomból, hogy a Vigszinházban nagy sikerrel kreálta a Durand és Durand bohózatban Lujza szerepét. Az albumot sok százan irták alá, köztük Zavaros Péter hely. polgármester, Kardos főispán, Vaszary főkapitány, Majorossy főjegyző stb. Az albumot küldöttség fogja át-nyújtani.

— **(Pécs város közigazgatási bizottsága)** ma délelőtt 10 órakor tartotta rendes havi ülését **Kardos Kálmán** főispán elnöke alatt, melyen az elnöklő főispánon kívül tíz bizottsági tag vett részt. A szak-előadók jelentései semmi különös dolgot nem foglalván magukban, egyszerűen tudomásul vétettek. **Istókovits József**, a ki 1874-ben született, kivételes nőülési engedélyért folyamodott egyenesen a honvédelmi miniszteriumhoz; mivel azonban kérelme egyáltalában semmivel támogatva nem volt, a kérvény folyamodónak visszaadatni kellő felszerelés szempontjából. A kereskedelmi miniszter válaszolva a múlt hó folyamán beérkezett összesített félévi jelentésre, tudomására hozza a bizottságnak, hogy úgy a pécs-eszéki, valamint a budapest pécsi telefon vonalak már

régebben fel vannak véve az építési programba, de mivel ez idő szerint nincs reá fedezet, várni kell foganatosításukkal. — A postai csomagoknak háznál leendő kézbesítését arra az időre helyezte a miniszter kilátásba, midőn az új pályaudvar kiépül és ott leadási osztály lesz létesíthető. Több apró ügy elintézése után az ülés 1/4 12-kor véget ért.

— **(Baranyavármegye virilistái.)** Az alispáni hivatal mai nap közhírré teszi, hogy a megyei legtöbb adót fizetőknek a jövő évre a megyei igazoló választmány által megállapított névjegyzéke f. hó 15 től 29-ig a megyei székháznál közszemlére ki lesz téve s ugyanezen idő alatt ellene felebezések a megyei állandó bíráló bizottsághoz beadhatók. A névsorban összesen 262 virilista van felvéve, a mely névsor azonban csak az állandó bíráló választmány gyűlése előtt történt letárgyalás után lesz végérvényes.

— **(Postapaloták.)** A pécsi postai igazgatóság kerületében a kereskedelmi miniszter Pécsen, Kaposváron és Mohácson emelendő posta távirtda kincstári épületek költségvetésének elkészítésére a pécsi posta- és távirtdaigazgatóságot felhívta.

— **(A hadosztály-gyakorlatok vége.)** A pécsi magyar királyi 19 ik honvéd gyalogezred holnap végzi be hadosztály-gyakorlatait Zala-Szent-Grót környékén. Onnan az ezred Kaposvárra gyalogol, hol a Kaposváron állomásozó két zászlóalj ott marad, a mi honvédeink pedig vasárnap éjszaka érkeznek meg Pécsre.

— **(Pécs város közegészségügye)** a lefolyt augusztus hónapban — mint azt a Majorossy Imre főjegyző által föl-olvasott tiszti főorvosi jelentésből kiveszessük — általában véve, úgy az előző havihoz, mint a múlt év hasonló időszakához viszonyítva, kedvezőnek mondható. Leginkább a csecsemők és kisdetek között fordultak elő megbetegedések, melyek bélbántalmakra vezetnek vissza és a célszerűtlen tápláléki viszonyokon alapulnak. Előfordult szörványos esetekben a vörheny is csendes lefolyással. A kórházak betegforgalma 19 főnyi szaporodást tüntet fel, amennyiben augusztus hó folyamán az összes kórházakban 586 beteg ápolatott, míg július hónapban csak 567. Élve született 104 gyermek, 52 fi és 52 leány, ikerszülés volt 3 esetben. Meghalt 71 egyén, halva született 5 gyermek. Ha az elhaltak számából levonjuk a kórházakban elhalt 7 idegen illetőségűt, a szaporodás 40%-nak felel meg pro mille. Közköltségen 112 egyén látatott el gyógyszerekkel. Az élelmi piacok naponta megvizsgáltattak s 10 esetben gyanus gomba, 14 esetben éretlen gyümölcs, 34 esetben romlott dinnye koboztatott el. **Czierer Elek** dr. városi t. főorvos hivatalból távol, mert a most folyó orsz. közegészségi kongresszusra küldetett ki a város képviselőjében.

— **(Köszadók Pécsen.)** A pénzügyigazgató jelentése szerint a lefolyt augusztus hónapban Pécs város területéről befolyt egyenes adók címén 52.266 frt, a múlt év hasonló időszakában 48.503 frt, tehát az idén 3.763 frttal több. F. é. jan. 1-től aug. végéig befolyt összesen 212.732 frt, a múlt év hasonló

időszakában 201.417 frt, tehát az idén 11.315 frttal több. Összesen 3.515 frt 15 krnyi teljesen behajthatatlanná vált adót törölt a közigazgatási bizottság. A házbóradó fölszámolások során olvastatott **Vasváry György** kérvénye, melyet dr. **Sey Ernő** ügyvéd ellenjegyzett, melyben király-utcai háza és két villája után összesen 1400 frt után kirótt házbóradóját sokalja. Minthogy nevezett ügyvéd beadványában a bizottságra célozva „rabló rendszer“ és „nagyuri fitymálás“ kifejezéseket használta, megtorlás végett áttétetik a pécsi ügyvédi kamarához.

— **(Öngyilkosság.)** Gyenesey János jómodu kaposvári birtokosnak a felesége, a napokban a lakásán felakasztotta magát. Mire a mentésére sietők a kötelet elvágták. Gyeneseyné már nem élt. Nagy részvét mellett temették el.

— **(Egy havi rend.)** A távollevő polgármester helyett **Majorossy Imre** főjegyző olvasta föl a polgármesteri havi jelentést a közigazgatás menetéről. E szerint augusztus hó folyamán a közigazgatási iktatóba beérkezett 1519 ügydarab, a miből 1490 nyert elintézet; a kapitányági külön iktatóba beérkezett 1531 ügydarab, a miből 1489 intéztetett el. Büntügy volt 2, vétség 6, kihágás 32, cselédkönyv kiadatott 19, igazolási jegy 24, iparigazolmány 21, letartóztatva volt 85 egyén, kötött utlevéllel a város területéről kiutasított 19, kísérettel 2, kórházba küldetett 13. A vendéglőkben s szállodákban 566 idegen fordult meg. A központban működő községi bíróságnál beadatott 408 panasz, végrehajtás volt 95, árverés 1; a bányatelepi községi bíróságnál beadatott 28 panasz, végrehajtás volt 13. A hó folyamán végbement egy utóállítást, mely alkalommal 1 helybeli és 3 vidéki hadköteles állítatott a mérték alá és soroztatott be. Utadóban befolyt augusztus havában 4646 frt 62 kr., vagyis 226 frt 40 krral kevesebb, mint az előző hónapban.

— **(Ember a kocsin elött.)** Tegnap este 8 óra után jelentette egy bérkocsis a rendőrségnél, hogy fogatával a szigeti országoton jövén befelé, egy embert talált a kocsin fekvő, a kit — bizony, kevés hujja — hogy lovai-össze nem gásoztak. Ha a lovak meg nem horkannak s ő vissza nem tartja őket, hát most véres fejjel feküdnék ott az ember, a kinek épen a feje esett a kerek irányában. Ő lovait megállítván, lezárt kocsijáról látván, hogy az ember eszméletlenül fekszik a földön, arrább vonta a kocsit, de felkelteni nem bírta. A rendőrségről kimentek nyomban a helyszínére s ott csakugyan meg is találták az eszméletlenül fekvő embert s hordágyon bevitték a városi kórházba. Odabenn aztán konstatálták a különben ismeretlen emberről, hogy a pálinka vette le a lábáról és jutattatta abba a helyzetbe, a mely végzetes is lehetett volna rá nézve. Most a kórházban tartják kellő kura alatt.

— **(Egy hujján husz.)** Egy hujján husz esztendeje, hogy **Darabos József**, észéki kocsis és a felesége elmondták egymásnak a holtomiglant. És e nagy idő alatt békességben megélték egymással, még csak nem is civakodtak. A napokban azonban valamin összekaptak és a férj úgy ment el

reggel munkájára, hogy el se bucsuzott az asszonytól. Mikor este haza tért, majd hogy kővé nem meredt meglepetésében: üres volt a lakása és nemcsak a feleségét, de még a butorokat sem, sőt a saját ruháit és zsebóróját sem látta sehol. Szóval a tizenkilenc év óta boldog asszony felpakkolt mindent és elment. A férj hiába kereste; nem találta sehol az egész városban s végre is kurrentáltatni kellett. Ekkor aztán a mi rendőrsegünk rájött az asszony nyomára. Itt volt Pécsen, idejött Eszékéről s itt élt, már zálogba tevén a férjura zsebóróját és egyéb értékes tárgyait is. A hivatalos értesítésre aztán a férj eljött a feleségeért Pécsre és tegnap a rendőrbiztos előtt találkoztak. Meg volt hatva egyik is, másik is s a vége az lett a dolognak, hogy — kibékölték és együtt haza utaztak szépen Eszékre. Nem is tehettek okosabbat, mikor a házaseletük száma, de még ők maguk is, az egyik tizenkilenc, a másik — egy hijján husz.

— **(A tánc bolondja.)** Tegnap este 8 óra tájban nagy népcsődületet okozott a pálya-utcában egy napszámos asszony, a ki az utca közepén táncra kerekedve, úgy járta a ropogóst, hogy még a Lövész kert tánctermében se járják különben. Persze a szokatlan táncnak az okát senki sem tudta megfejtetni, mindaddig, míg az asszony össze nem esett az utca pórában. Ekkor látták csak rajta, hogy részeg s hogy ott ne maradjon, a budai külvárosi rendőrtanyára siettek, a hol jelentést tettek az esetről. Az asszonyt aztán a rendőrök felkeltették az utca közepéről, nagynehezen bevitték a rendőrségre, a hol az éjjel olyan jól kipihente magát, hogy ma már nem is emlékezett arra, hogy valaha még csak — táncolni is tudott volna.

— **(Három jómadár.)** Az este 10 óra tájban kint a budaikülvárosi vásártéren három berugott munkás akart egymásban kárt tenni. Nem tudni, miért vesztek össze; elég az hozzá, hogy egymásnak mentek és konkurrenciát csináltak a vásártéri hippodromnak, mert nézte akkora publikum a verekedésüket, mint a bohócok mutatványait bent a komédiában. A három embert aztán a rendőrök vették oltalmukba és bekisérték a kóterba, hol egyelőre fogva tartják őket csendháborításért.

— **(A viszontlátás öröme.)** Kors Jakab átai lakósnak, napokkal ezelőtt elhajtották a legelőről egy jó tejelő kecskáját. A kecske után hiába nyomozott a káros, csak nem tudta megtalálni s már be akarta a kecske eltűnését jelenteni a csendőrségnek. Ennek okáért tegnap reggel korán felkelt, hogy majd bemegy a csendőrséghez jelentést tenni. Nagy volt azonban az öröme, mikor a kecskét ott találta a kapuajtóhoz kötve. Bizonyára nem érezte magánál biztonságban az ismeretlen kecsketolvaj és visszavezette, mielőtt csendőrség megtalálta volna nála.

— **(A nagybajomi lelet.)** Nagy-bajomi tudósítónk arról értesít, hogy az ottani gabonapiac közepén egy Árvai nevű cigánygyerek nagymennyiségű Lipót és Rudolf korabeli ezüst pénzt talált. Az értékes leletet beszállították a kaposvari főszolgabíróshoz további intézkedés végett.

— **(Tragikus sors.)** Csak augusztus 23-án iktatták be papi hivatalába ünnepelesen a kopácsi reform. gyülekezet új lelkesét és ma már gyászravatalon fekszik a gyülekezet kedves papja Kőrösy György. A beiktatási ünnepélyt követő harmad napon meghülésből származott betegsége ágyba fektette, hogy abból soha többé föl ne keljen. A gyülekezet nagy, rövid ideig tartó örömet bánat és keserűség váltotta föl. Tizenöt évi káplánkodás után Kőrösy elérte célját, midőn a kopácsi hívek óriási lelkesedéssel papjukul meghívták. De csak a beköszöntő beszédjét tarthatta meg, a kérlelhetetlen halál megirigyelte szerencsáját, megsemmisítette szép reményeit.

— **(Somogy vármegye közigazgatási bizottsága)** e hó 9-én tartotta rendes havi ülését Tallián Gyula főispán elnöke alatt. Az ülésen a még hiányzó anyakönyvvezetőket hozták javaslatba kinevezésre, különösen a tabi járásra nézve. Javasolják a belügyminiszternek, hogy a nagy-atádi és n.-atádvidéki anyakönyvi kerületek egy kerületté alakíttassanak s anyakönyvvezető helyettesül 1000 forint állami javadalmazással külön állás szerveztesseék. Egy gondnoksági ügyből kifolyólag dr. Kovács József, Kaposvár városi ügyész ellen fegyelmi eljárás rendeltetett el. mert a tiszti ügyész a jómódu Kis Györgyöt elmebetegség miatt gondnokság alá helyezett javasolta, sőt az eljárást folyamatosba is tette, 24 órával később pedig a gondnokság alá helyezendőtől megbízást fogadott el egy jogügylet megkötésére s ezért a maga részére 190 frt jutalmat kötött ki; a jogügylet létre is jött, míg Kiss György meghalt.

— **(Szerelem és pangánét.)** Egy szerelmes baka hőstettéről regél az a panasz jegyzőkönyv, mely a rendőrség asztalán fekszik. Muszil Mari, szabolcsbányatelepi leányzóval, a ki a Nepomuk-utcában szolgál, történt kedden este, hogy a mint hazafelé tartott, hozzácsatlakozott egy hadfi az ötvenkettesek közül s felajánlotta neki forró szerelmét. A leány az utcán csak elhallgatta a szerelmes hadfi ömlengéseit, de mikor hazaért, nem akarta a kapun beereszteni azt. A szerelmes baka azonban nem birt szerelmének tűzével és erőszakkal is be akart a leánnyal menni s bár az becsapta az orra előtt a kaput, sőt be is zárta azt, pár perc múlva mégis csak benn volt nála az udvarló és ismét forró szerelmét emlegette neki. A leány azonban nem akarta meghallgatni s ez annyira dühbe hozta a szerelmes hadfit, hogy kikapta a pangánétját s azzal a leányon több szurást ejtett. Persze a leány erre segélyért kiabált s az összecsődült házbeliiek elől a hadfi menekült a — nyitott kapun át, a minek a járását már régebben ismerhette az összeszurkált leány elődjének jószívűségéből — s így nyithatta ki. A rendőrség az esetről jelentést tesz az 52-ik gyalogezred parancsnokságának.

— **(A pénzügyminiszter a magyarosodás érdekében.)** Lukács László pénzügyminiszter a következő rendeletet intézte valamennyi m. kir. pénzügyigazgatóság-hoz s így a pécsihez is: „Telkes Simon, a központi névmagyarosító társaság elnökének

kérésére kiadom az igazgatóságnak a névmagyarosításra vonatkozó „Utasítást“ a kérvény mintájával együtt azzal a meghagyással, hogy azt az Utasítást a kerületében állomásozó pénzügyőri biztosoknál és legénységnél tudomásvétel, illetve mihez tartás végett közzétesse“ Lukács s. k.

— **(Falusi dráma.)** Egy nagy falusi drámának a befejezése ment végbe most az eszéki törvényszék előtt. Orgyilkosságért halálra ítélték egy huszonegy éves fiatal embert és vele együtt huszévi fogságra ítélték a szeretőjét, mint büntársát. A eset előzményei Podgajceban történtek. Simenics Márton, egy huszonegy éves ember, szolga volt Balics István gazdánál, kinek beleszeretett 48 éves feleségébe. A nagy korkülönbség dacára is benső viszony fejlődött ki köztük, amelynek azonban nagyon utjában állott a férj. A szerelmes pár el is határozta, hogy elteszik láb alól. Tervük kiviteléhez nagy ovatossággal fogtak. Simenics felmondta a szolgálatot a gazdájának s aztán azt a hirt kezdte terjesztgetni felőle, hogy a szomszéd faluból való legények agyon akarják ütni, mert egyszer lopással gyanúsította őket. Mikor a hir már meglehetősen elterjedt a faluban, beköszöntött egy éjszaka volt gazdájához, felébresztette és azt mondta neki, hogy szaladjon ki a kertbe, mert el akarják a lovait lopni. A gazda gyanútlanul kiment a kertbe, ahol Simenics egy ruddal úgy föbe vágta, hogy szörnyet halt. Az asszony, ki mindezt a pitvarból végig nézte, lármát csapott, amikor már szeretője hazaért lakására. Nagy tömeg ember gyűlt csakhamar össze a meggyilkolt gazda udvarán és kereste mindenki a gyilkos nyomát. A község jegyzője, ki tudott az asszony és a legény viszonyáról, erősen gyanakodott és fölkereste a lakásán Simenicsét, a kinek azt mondta, hogy az asszony már mindent bevallott, de az egész bünt ő reá tolt.

— Nem igaz — kiáltott a legény. — Ő a bűnös és azután mindent bevallott. Most ítélt ügyükben az eszéki törvényszék, amely a fentebb említett ítéletet hozta ellenük.

— **(Gazdaunt csizma.)** Pedig nem is volt olyan sokáig az a csizma Kisér Vendel, bicsérdi béres tulajdona, hogy meg-unhatta volna a gazdáját. Alig egy hete került hozzá s nem is használta a Vendel legény csak egyetlen egyszer, Kisasszony napján. Az ünnep éjszakáján kifáradva került haza a csizma is, gazdája is; mindkettő sokat táncolt a kocsmában s a Vendel gyerek a mint lerugta a lábáról a csizmát, el is aludt olyan mélyen, hogy csak akkor ébredt fel, mikor a nap reá sütött. És nagy volt a meglepetése, az hogy a csizmáit nem találta sehol. Hát bizony a csizma megunta a gazdáját és úgy eltűnt, hogy máig sem találták meg. A gazdaunt csizmának eltűnését azonban nem akarja a legény magának a csizmának tulajdonítani, hanem valami jómadárnak, a ki ellopta mellőle a csizmákat, míg ő az igazak álmát aludta. Most keresik a csizmatolvajt, a ki az udvar kerítésen behatolva emelte el a béres mellől a csizmáit, bizonyára nem azért, hogy maga járjon benne, hanem, hogy eladja s az árát felhasználhassa.

— **(Jutalom a poszkiszliért.)** Dániel Ernő kereskedelmi miniszter tegnapelőtt négyezer forintot küldött Rudnay Béla budapesti főkapitánynak, hogy ez összegből jutalmat adjon azoknak, a kiknek érdemük van abban, hogy a poszkiszli tolvajait: Csombor Imrét és Supisits Józsefet a rendőrség tavaly elfogta. Ezt a jutalmat 1884-ben a poszkiszli ellopása idején tűzte ki Kemény Gábor báró akkori kereskedelemügyi miniszter a tolvaj nyomra vezetőjének. Csomborék nyomára első sorban Csatári István pécsi postaigazgatósági titkár, azután Hegedüs István vezette a rendőrséget s még egy pár rendőrnek is van érdeme az elfogatásukban.

— **(Drága kis levélke.)** Egy bank ház gyakornoka volt a mi hősünk, ki a leveleket hordta a postára. Az eleinte kedvetlenül végzett funkció később annyira megtetszett neki, hogy ha egyszerre két ajánlott levél akadt, azt ő külön-külön vitte el, csak hogy többször nézhesen a szemébe annak az eleven kis segédpostásnőnek, a ki délelőttönként szokott a rácsos ketrecből kimosolyogni. Mert ez a szives rámosolygás vontja oda figyelmét a kis postás kisasszonyra s az elébb bátortalan és komoly ifju most már nemcsak szivesen visszamosolygott és elbeszélgetett, hanem oly sokat mosolyogtak és elbeszélgettek egymással, hogy végre is igaz lett hősünkre nézve a népszimnű nótája: „Átvitted a leveleket, megstemplizted a szívemet.“ Igen, erősen megfogta a tűz a nyugodt szívet és annyira nyugtalanította,

hogy már a napi dupla vizitek se elégitették ki őt, örökké a kis leány mellett akart lenni s mert ez tudtára adta, hogy szivesebben menne vele a templomba, mint nélküle a postára és mivel egy szerény állásba bejutott hősünk, fölvette a lelkész eskető áldását a kis postásnővel egyetemben. Magyon kíváncsiak lehetnek azonban azok a kis postásnők, mert nemcsak hősünkkel történt meg az, hogy ilyenbe szeretett, de egy kebelbarátja is így járt. Csakhogy ez nem volt akkor még házasságra képes és így el kellett hagynia az ő kis postásnőjét, a ki azonban így se feledte el, mert gyakrabban ir utána. És épen ezek a levelek érdekelnek bennünket. Hősünket ugyanis, mint két hetes férjet felkérte barátja, igazitaná el egy kis dolgát. Ő ugyanis egy jó parthira tett szert, de akadályozza őt fenyegetéseivel egy volt imádottja, a kinél ő „egy kis obligóban volna“ s félvén attól, hogy ez elrontja az ő házasságát, keresse föl és alkudjon meg vele. Az illető egy kis „Postás Klári“ — ugymond — s megírta egyben nevét és lakását, mert ámbár az utolsó hetekben hallgat, de ez gyanus, mert a vihart is szélcsend előzi meg stb. A levél pontos adatai után akkor is rátalálhatott volna a férj az ő barátjának „volt ideáljára“, ha az nem lett volna a közvetlen közelében, mert hiszen ő épen azon lakásról, azon nevű Postás Klárit vett el feleségül, a ki gyanut keltőleg sürgette a házasságot . . . Azon percben rátámadott tehát a feleségére, de az tagadott mindent.

No jó, mondá erre a férj, irok rögtön a leveleidért s akkor merd majd tagadni, hogy két ilyen nevű nő lakott egymásután abban az utcában. A férj irt is, de neje meg telegrafirozott vagy mi, mert a jó barát második levelében már visszassivott mindent, rossz tréfának, ijesztési szándéknak nevezé a dolgot s kijelenté, hogy őneki semmiféle levele nincs. De a gyanut fogott férj most már kutatni kezdett és különböző helyeken olyan adatokat szedett össze, melyek mégis bizonyítják összetéve azt, a mit a jó barát levele elárult és meg is indult egy pör; egy „elhamarkodott házasság“ fölbontása iránt.

— **(A házasságközvetítő kakas.)** A szigeti külváros egy kedélyes bérházában napok óta nagy volt az izgatottság. A lakók éjjel nappal tanácstalanul szaladgáltak a folyosókon, a házmeister haját tépte, a házmeisterné pedig a fehércelekkel pörlekedett naphosszat. Mindez egy átkozott kakasért volt, aki megzavarja a házbeliék éjjeli nyugalmát, s akit nem tud elhallgattatni sem kérés sem könyörgés. Alaposan befészkelte magát egy vén kisasszony szívébe s az gondosan őrködik felette. A házbeliék deputációt is menesztettek hozzá. A küldöttség vezetője, egy tehetséges ifju szónok, nagy beszédet is tartott, mondván:

— Nagysád! Jó nevelésű kakasok hajnalpirkadása előtt nem kukorékolnak, éjszákának idején nem zavarják a szegény, de becsületes emberek álmát.

A kisasszony szabadkozott; de nem

A büszke férfi, ki szenvedő hazáját igaz őseitől örökölt, fiui érzelmmel szerette, ez elkeseredett szavai után a kezében levő öblös kapát darabokra roppantja felhevülésében, ha a tisztos tanácsos nem veszi fel a beszéd fonálát, több higgadsággal ugyan, de ép oly benső érzelmmel.

— Minden honfi szívét fájdalom fogja el hazánk mai szomorú sorsa miatt, az igaz; de ezért a mérséklet, s higgadság semmiben sem árt, kedves Kamarás uram; s ha nem hagyott el bennünket a magyarok istene annyi századokon át oly sok vész között, ezután sem fogja oltalmát tőlünk megvonni, — csak bizzunk benne s igyekezzünk magunkat is.

— Bizony ha reményünk, s az istenbe vetett bizalmunk kialudt volna sok vészt kiállott keblünkben, Árpád nemzetét ma már nem emlegetnék a világ szabad népei között; nyugalmas tüzhelyeink romjai felett régen az ellenek ütötték volna fel sátraikat.

Hogy a mind inkább felhevülő férfiak e kínos beszédjének véget vessen, Szivósné nyájas szavakkal tudakozódik Kamarás uram boszuságának oka iránt.

— Feodorovics, kit népünk szerecsenképű Sivák néven ismer, a rác kapitány megkérte leányom kezét pár órával előbb.

Kamarás e szavai nem tévesztették el hatásukat a hallgatókon. Szivós János tisztos arcán a harag villama cikázott át, s neje remegve hallgatta a Kamarás heves beszédét.

— Hogy ezt meg kellett érnem öreg napjaimra, hogy családom nyugalma egy vad pogány zavarja fel . . . De kapott visszautasítását, feleletemet, tudom,

— Tamás bátya! Tamás bátya!

A koldus ijedve kapja fel lehorgasztott fejét, s megsimitva gondtól szántott homlokát, mintha álomképeit akarná elűzni, megáll a hangokra s üdvözlí a kocsin ülő ifjut.

Az erős kezekkel fékezve meg száguldó lovait, színéből kikelt arccal szólítja fel, hogy üljön kocsijára.

— Istenem mi történt, Loránt öcsém? kérdi remegő hangon az öreg, kit az ifju tekintete egészen megrámitott.

— Istentelen gáztett, gyilkosság.

— Jézusom, ne hagyj el — kiált fel az öreg, remegő kezekkel emelve fel a köpeny szárnyát, mely a kocsin aljára volt terítve.

— Hisz' ez Szivós tanácsos uram fia, az áldott, jó ifju, folytatja tovább gyenge hangon az agg, miközben a puha szalmán fekvő ifju kezét megfogja s könnyes szemekkel tekint a keblén levő, véres sebre.

— Még nem halt meg . . . él! . . . él! . . .

E szavak közben azonban már a Lorántnak nevezett ifju ismét az ülésre ugrott s felsegíté az öreget is, ki könyezve terítette az alélt áldozat fölé a gyászos lepelt.

A lovak örült vágatással száguldtak tovább az est homályában, örült sebességgel, nehogy egy élet, egy ifju élet elhervadjon.

A koldus lassanként küzdhetett csak le e váratlan meglepetés miatti felindulását s már a vágató lovak közel értek az est homályába burkolt városhoz, midőn az izgatott ifjut, ki mindig csak ménjeit ösztönöz gyorsabb haladásra, reszketeg hangon megszólította:

mondott le a kakasáról. Asnap éjjel csak úgy visszhangzott a házban, mint annak előtte:

— Kukoriku! Kukoriku!

A helyzet kezdett elviselhetlenné lenni. A deputáció ókesszólású vezetője újra felkereste tehát az aggszüzet és négy szemközt próbált a szívére hatni. Ujra elkezdte a mondókáját:

— Nagysád! Jónévelésű kakasok . . .

Csak eddig juthatott. A „nagysád” hirtelen pirulással és sokat jelentő mozdulattal félbeszakította:

— Ne mondja tovább, mert meghasad a szívem! . . .

— De nagysád! A kakasa . . .

— Óh, miért játszol a szívemmel, a tiéd vagyok . . .

Tegnap boldog nárszép megette a vörösré sült kakast, amelynek a kukorékolásait ezután már a házbéliek sem fogják hallani. Urnője sohasem is hallotta, mert süket. Ezért is gondolta szerelmi vallomásának a tehetséges ifju szónoklatát . . .

Legujabb brilláns-ékszerek u. m. karkötők, gyűrűk, fülbevalók, haj-, mell- és nyaktűk, továbbá valódi arany, ezüst urinól órák és láncok valamint valódi ezüst és china ezüst iparművészeti tárgyak és különféle ékszerek igen dúsz választékban és igen mérsékelt áron kaphatók Schönwald Imre ékszer-gyárosnál Pécsen, Király-u. hatyru épület. Kivánságra fenti cég minden-hová választékot beküld.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Művészet, irodalom.

⊙ **Somogyiék Kaposvárott.** Somogyi Károly színtársulatával javában folytatja előadásait Kaposvárott. A társulat — melynek új tagjai Csiky László, Fűredi Béla, Laudai János, Hegyesy Róza, Thurzó Ilona és Bodroghy Lina — új darabokat ad elő legtöbbszörre, így hát kellően begyakorolják a premiéreket, mire — e hó végén — Pécsre jönnek. A férfi és női kardalókat is kiválogatta a direktor s így a társulat a téli szezonra már együtt van. A napokban előadták a „Parasztbecsület”-et, a „Szikrát”, az „Aranyember”-t, a „Honthy házát” s különösen Bodroghy Linának, Bodroghynénak, Angyal Ilkának, Polgárnak, Fűredi Bélának, Kiss Pistának és Biharinak, meg Baghy Gyulának tapsolt sokat a kaposvári publikum.

Törvénytörvények.

§ **Elvert halászsok.** Király Imre, Király Sándor és Péter János, daróci lakosok, ez év tavaszán egy szép napon kimentek az erdőbe s ott egy kis forrásnál halászgatni kezdtek. Egyszerre rajtuk ütött négy erdővéd, Schneider György, Müller József, Philipovics János és Fra-

zon Ferenc s mint a kiket tilosban kaptak, behajtották őket az erdőkerülő házához; ott agybafofőbe verték őket s mielőtt elbocsájtották, aláírtattak velök egy nyilatkozatot, hogy 30 frtot fizetnek kárpénzt s hogy semmi bántódásuk sem történt. A kelepcebé került három orvhalász aláírta ugyan a nyilatkozatot, de hogy semmi bántódásuk sem történt, azt hiába akarták maguk magukra disputálni, mert bizony az egyik 6, a másik 7 hétig feküdt a szenvedett sérülésekben s a harmadik is érezte egy ideig a hátán az erdővédek kezényomát. Hát minden nyilatkozat dacára is, feljelentették a négy erdővédet a pécsi kir. törvénytörvényésznél súlyos testi sértés miatt. Az ügy ma került végtárgyalásra és bonyolódottsága még délután öt-hat órákor is munkát adott a bíróságnak, a végtárgyalás során különben kiderült, hogy a vádlottaknál nem kevésbé vétkesek a panaszosok is s hogy a hét ember közül a négy vádlott tizenkilenc, a három, panaszos meg — egy híján husz. Lapunk zártakor a hosszadalmas végtárgyalás még folyik s alighanem felmentő, vagy legalább is enyhe büntetést kiszabó lesz az ítélet.

§ **Drága répa.** Krammer János, mágocsi bérlő, a vasut mellett elterülő földjén répa lopással gyanúsította Molnár József vasuti őr feleségét és leányát, sőt rajta is kapta őket egyszer a lopáson. Azt mondta aztán nekik, hogy a földjéről már vagy három év óta lopkodják a répát s neki vagy 300 frt kára van. Ha feljelenti őket, nem-

— Mint történt ez iszonyu tett, kedves Loránt öcsém?

Az ifju, kit az agg koldus ily bizalmas s mégis tisztelettel teljes hangon szólított meg, kevésbé meglassítá a száguldó lovak vágatását, hogy a zörgő kocsi zaja szavaikat el ne nyomja.

— Kinn a szomorú fűzeknél találtam barátom véres testét . . . Mielőtt elértem volna a gaztett színhelyéhez, egy kocsi vágatott el mellettem s száguldó lovaktól vontatva, melyen négy köpenybe burkolt alak ült. Alig hogy elhaladtak mellettem, már megtelejtkeztem róluk; pedig talán . . .

Loránt bámulva tekintett e szavak után az öreg koldusra, ki görceösen kapaszkodott a kocsi oldalába s ha az ifju erős karjával fel nem tartja, hátra dől a véres köpenyre.

— Tamás bátyám, mi lelte? Szóljon, térjen magához.

Szól az alélt öreghez Loránt, szelid hangon, miközben ujjai között csontos kezét melengeti. Végre lassanként visszakapja erejét a gyenge ősz s meg is nyugtathatja az aggódó Lorántot.

— Semmi, kedves öcsém, semmi. Egy kis gyöngeség; az ilyen öreg embernek ezerféle baja van már.

— No, csak hogy elmúlt; csak hogy elmúlt Tamás bátyám.

— Hajtsd öcsém azokat a szürkéket, mert minden pillanat drága, melyet elszalasztunk. Hajts, az Isten nevében!

A felbukkanó hold világánál nemsokára kiténtek a sötétből az apró, fehér házak; ablakaikból a mécs

világa oly hivogatólag integetett a késő jövevények felé!

A szél sugása közt ijeszítőleg hangzott a rohanó kocsi kerekeinek zörgése az utcák száraz göröngyein, Ha néhol nyugalmas fekhelyükből felverte a lovak vágatásának zaja a ház őreit, azok hangosan vonytva futottak a szél erejétől ingó kapukhoz s csaholásuk, nemsokára felveré az éj nyugalmas csendjét.

Szivós tanácsos-uram szép, fényes házában ablakaiból vidám fény hatol ki a pusztá utárára. Benn a drága butorzatu, izlésesen berendezett szobában a kandalló barátságos melegénél élénk beszélgetés folyik.

Szivós János tanácsos uram ő kegyelmét barátságos poharazás között találjuk Kamarással, az ő leendő kedves menyének apjával. A társalgásba csak néhanéha vegyül bele Szivósné jószágos arcán nyájas mosolylyal. De a két férfi beszéde nem folyhat közönséges dolgokról, mert Kamarás uram igen is heves hangon adja elő panaszát.

— Óh, hová sütyedünk még, mi szegény magyarok, hová? Nem elég, hogy tönkre van téve szabadságunk, honunk hatalma, ereje; nem elég, hogy kétszáz évig nyögtünk a török járma alatt, s hogy lábbal tiport alkotmányunkért már évek óta fegyverrel kezünkben vérünket ontva harcolunk; nem elég, hogy a magyar pártokra szakadva vak dühében egymásra támad, testvér testvért öl, szülői ellen feltámad a gyermek, — nem még azok is kiket mint hontalanokat hazájába fogadott kiknek új hazát adott, azok is, kik pedig Isten s ember előtt halálával tartoznak neki, ellenségeivé lesznek, s a magyar nem nyughatik már boldogan háza, családja körében sem.

csak börtönbe kerülnek, de még az állását is veszi Molnár József. Egyezzenek hát ki vele 100 frtban s ő akkor nem szól senkinek. A megrémült Molnár és felesége ebbe bele is egyezett s két 50—50 frtról szóló váltót adtak a bérlőnek a 100 frt fejében. S bár az az egyezséget már kezdetben nem tartotta be, mert a dolgot a csendőrségnek előbb bejelentvén, feljelentését vissza sem vonhatta s az asszonyt és leányát 8—8 napi fogságra el is ítélte a járásbiróság, — mégis kifizették neki az első váltót s a másodikat is kifizették volna, ha közbe nem jön valami. Az, hogy a dolog a vasuti felügyelőségnek is fülébe ment s Molnárék elhelyeztetek büntetésképp Mágocserői Sárbogárdra. Ekkor aztán belátta Molnár József, hogy Krammer csak kizsárolta őket s feljelentette azt a pécsi kir. törvényszéknél. A ma megtartott végtárgyaláson az ítélőbiróság beigazoltnak találta a zsárolás vétségét és — tekintetbe véve az enyhítő körülményeket — egy havi fogságra ítélte a vádlottat. Az ítélet ellen az felebbezett, de felebbezett terhére a kir. ügyész is.

Bűnügyi tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1896 évi szeptember hó 14 én.

5336. Kovács Péter ellen közokirat hamisítás miatt.
5690. Petrovics Lajos és társai ellen lopás miatt.
5860. Baumgartner Ferenc ellen tűzvész okozás miatt.

1896. szeptember hó 16 án.

5338. Ifj. Farkas József és Sebők János ellen hatóság elleni erőszak miatt.
5396. Kovács Imre és társa ellen többrendbeli lopás miatt.
5324. Lezsotár Lajos ellen lopás büntetésének kísérlete miatt.

1896. szeptember hó 18-án.

5885. Hird Biró János és társai ellen lopás és orgazdaság miatt.
5921. Viga Zsófia és társai ellen lopás és orgazdaság miatt.

TÁVIRATOK.

— **A képviselőház ülése szeptember 11-én.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A bűnvádi eljárásról szóló javaslat részletes tárgyalását a mai ülésben nagy éljenzés közt befejezték. Holnap d. e. 11 órakor lesz az utolsó ülés, mert a Ház szeptember 25-ig szünetet tart.

— **A pénzügyi bizottságból.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A pénzügyi bizottság tegnap este tartott ülésében megszavazta a jövő évi költségvetést. Tárgyalás alatt Bánffy Dezső b. miniszterelnök Pázmándy felszólalására helyeselte, hogy a fiumei kormányzóság a Kormányzónak egyszerűen alárendelt közege legyen, de most még nem találja szükségesnek arról nyilatkozni, miként fog a fiumei Kormányzóság kérdése megoldatni. Ugyancsak Pázmándynak felelte a miniszterelnök, hogy a miniszterelnöki palota homlokzatáról a kétfejú sas már a legközelebbi átalakításánál el fog távolíttatni.

— **József főherceg disz-doktor.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti tudományos egyetem tanácsa tegnap nyújtotta át József főhercegnek a disz-tudori oklevelet. A főherceg nagy kitüntetésnek vette és megígérte, hogy továbbra is foglalkozni fog a tudományal.

— **Kassits contra Podmanicky.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőház holnapi ülésében — mint a kiszivárgott megállapodásokból sejtetheti — ki fogják adni Podmanicky Frigyes bárót a megkereső bíróságnak, hogy helyt álljon abban a panaszban, melyet Kassits Péter emelt ellene rágalmazás és becsületsértés címén. Hir szerint egy másik ügyben Bartha Miklóst is ugyancsak a holnapi ülésben ki fogják adni.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF

kiadó.

Hirdetések.

13018. sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a vallás alap, mint a pécsi püspökség székhelyesedése ideje alatti javadalmozása, és csatlakozás folytán Österreicher Ignáts pécsváradi, Hajland Julia vókényi, Rosenspitz Móritz p. sz. erzsébeti, Varga Pál János p. sz. erzsébeti és Dr. Egy Dessó ügyvéd pécsváradi lakosok végrehajthatóknak, Rits István és neje Háhn Julianna p. sz. erzsébeti lakosok végrehajtást szenvedett ellen 105 frt, 22 frt, 161 frt 90 kr, 27 frt 50 kr, 165 frt és 21 frt 55 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsváradi kir. járásbiróság területén levő a P. Szent Erzsébet határában fekvő, a p. sz. erzsébet 108. sz. tjkvben felvett I. 753, 754, haz. ingatlanok haszonélvezetére és 90. sz. malomház felülépitményre 1192 frt, a 401. sz. tjkvben felvett + 548. haz. ingatlan haszonélvezetére 226 frt, az ugyanezen tjkvben felvett + 752. haz. ingatlan haszonélvezetére 27 frt, a 397. sz. tjkvben felvett I. 513 haz. ingatlan haszonélvezetének Rits István és neje Háhn Juliannát illető $\frac{1}{2}$ részére 38 frt becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi október hó 3-ik napján d. e. 10 órakor P. Szent Erzsébet községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékosok tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 119 frt 20 kr, 26 frt 60 kr, 2 frt 70 kr, 3 frt 80 kr. készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igass. m. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék telekkönyvi hatóságánál 1896. évi július hó 6-án.

Bogyay Pongrác
kir. törvényszéki bíró.

ZSOLNAY IMRE

butorraktára és műhelye

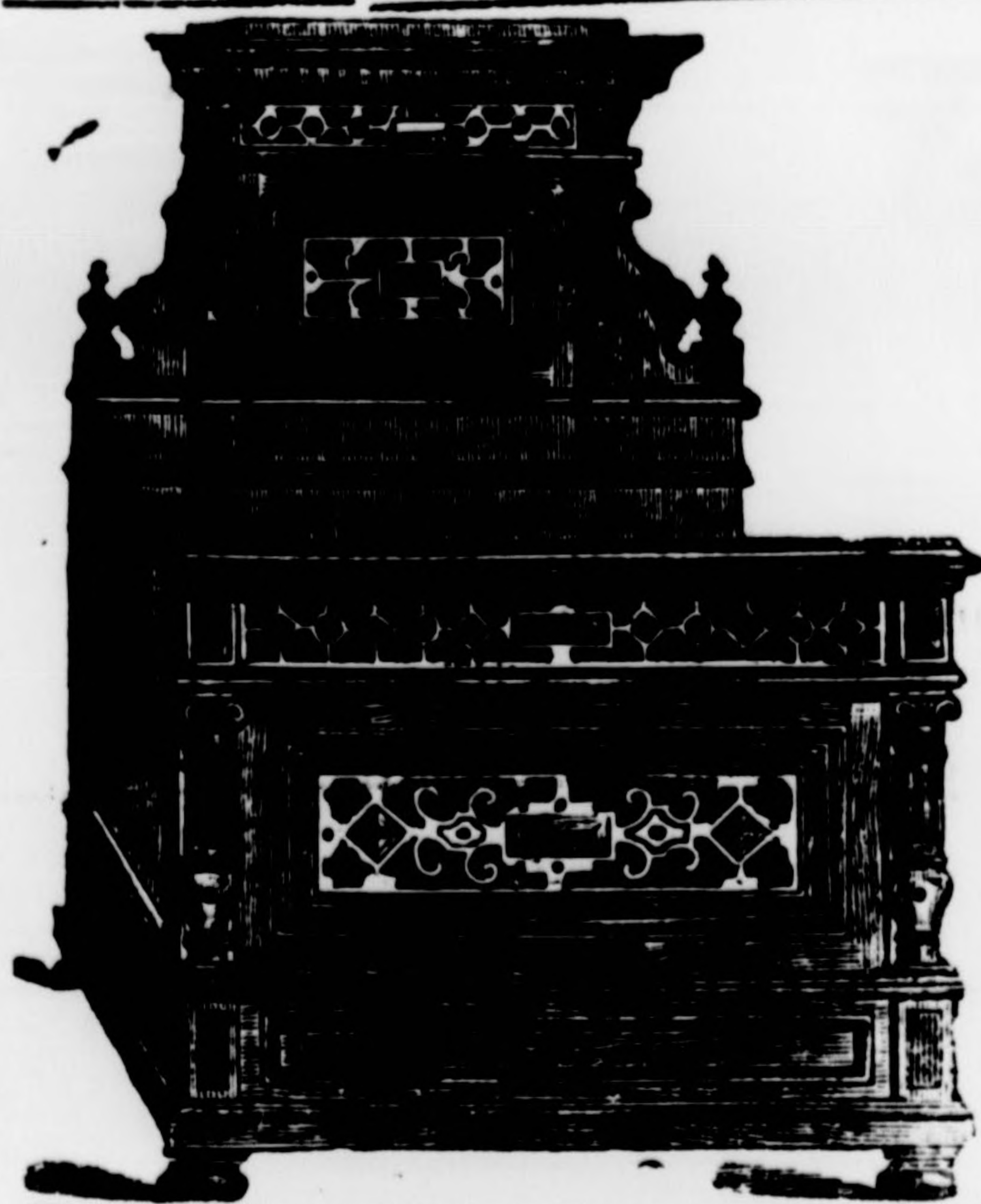
(tetemesen nagyobbítva)

Pécsett, Ferenciek-utca 11. sz.

Nagy választékban teljes és stilszerűen berendezett alvó-, disz- és ebédlő szobák mindennemű fa-, vas- és kárpitozott butorok, képek, tükrök, függönyök, függönytartók és Thonet-székek szabott gyári árak mellett.

Abban a helyzetben vagyok, hogy butorvásárlások nálam is oly jutányosan eszközölhetők, mint Budapesten, vagy Bécsben.

(A pécsi edénygyár-raktár ugyanott.)

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papirok, különböző súlyban és minőségben; itató papirok, levélpapirok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.